

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobkyně: **D. M.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**

sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/62626-923
ve věci příspěvku na péči

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/62626-923 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou soudu dne 21. 5. 2019 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/62626-923 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje

práce ČR (dále jen „ÚP ČR“) ze dne 18. 12. 2018, č. j. 72516/2018/ORL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobkyni odejmut příspěvek na péči.

2. Žalobkyně v žalobě předně rozporovala závěry lékařského posudku a sociálního šetření, které byly podkladem pro napadené rozhodnutí, kdy uvedla, že do výsledku sociálního šetření byly zapracovány zcela nepravdivé informace, vč. toho, že žalobkyně měla upozorňovat na chyby v textu při zápisu sociálního šetření nebo, že tato vyřizuje své záležitosti na úřadech sama. Dále žalobkyně vyčetla Posudkovou komisi žalovaného, že k vypracování posudku, který je podkladem napadeného rozhodnutí, nebyla přizvána. Vposled uvedla, že při posouzení jejího zdravotního stavu a při sociálním šetření ÚP ČR byla zkrácena její práva, což mělo za následek chybné rozhodnutí žalovaného.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že jeho Posudková komise provedla v rozsahu potřebném pro účely odvolacího řízení nové posouzení zdravotního stavu žalobkyně za účelem objektivizace (se zjištěními rozebíranými níže – pozn. soudu), kdy ani zákon ani judikatura soudů posudkovým lékařům nepřikazuje, aby vlastní vyšetření posuzované osoby provedly. K namítané nepravdivosti údajů ze sociálního šetření a zásahu do práv žalobkyně žalovaný neuvedl ničeho a rozporované údaje ze sociálního šetření přepsal do svého vyjádření.

Zjištění ze správního spisu

4. Ve správním spise soud zjistil následující (v chronologickém pořadí):
5. Ve spise je založen „Záznam o kontrole využívání příspěvku na péči pro potřeby Úřadu práce ČR“ ze dne 15. 10. 2018, který, krom údajů o kontrolované osobě a pečujících osobách, obsahuje dále již jen nečitelný zápis u bodu D) „Způsob využívání příspěvku na péči“, kde soud odhalil toliko slova: „částka je (...) 2 200 (...). Pak u bodu E) „Další zjištění o výdajích na zajištění péče“ lze obtížně číst: „Žadatelka níže stvrzuje svým podpisem, že pnp předává peč. osobám. Máme za to, že lže; podvádí.“ U bodu F) „Zjištění o rozsahu a kvalitě poskytované péče“ lze číst: „Péče o domácnost je zajištěna sestrami (...) doprovod, jinak zvládá.“ Následují čitelné zápisy datace šetření a podpis žalobkyně. U bodu CH) „Související zjištění“ je uvedeno: *Vzhledem k tomu, že jsme kontrolním šetřením zjistili, že žadatelka je schopna se o sebe a syna postarat; podávala informace, které se nezakládaly na pravdě; zahájeno (...) nové posouzení.*“ Následují již toliko podpisy zaměstnankyně úřadu, která provedla kontrolní šetření (paní K. J. s datem 15. 10. 2018) a vedoucího oddělení HN, PnP a DOZP s datem 17. 10. 2018.
6. Dne 15. 10. 2018 byl podepsán žalobkyní a paní K. J., vystupující jako oprávněná úřední osoba, „Protokol o zahájení správního řízení“.
7. Podle „Záznamu o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení“, datum neuvedeno, je paní K. J. oprávněnou úřední osobou od 17. 10. 2018 do 17. 10. 2018.
8. Ve spise není založen záznam o určení oprávněné úřední osoby pro předmětné řízení v jiné dny než 17. 10. 2018. Není v něm ani listina nazvaná „Záznam ze sociálního šetření“. Veškeré informace o sociálním šetření jsou obsaženy až v následujícím odstavci řešené žádosti.
9. Dále je ve spise žádost Úřadu práce ČR o posouzení stupně závislosti žalobkyně ze dne 18. 10. 2018, jako oprávněná úřední osoba je v ní uvedena paní R. Š. Tato žádost obsahuje: „Informace ze záznamu ze sociálního šetření“, které mělo být provedeno dle údajů

v žádosti dne 15. 10. 2019 mezi 14:30 a 15:30 paní K. J., oprávněnou úřední osobou. V řečené žádosti se na str. 3 uvádí, že žalobkyně byla navštívena 15. 10. 2019 dvakrát, kdy kolem 10:00 nebyla doma zastižena.

10. Ze samotného obsahu „Informace ze záznamu ze sociálního šetření“ obsaženého v žádosti Úřadu práce ČR o posouzení stupně závislosti žalobkyně pak soud považuje za vhodné citovat následující pasáže doslovně: *„Protože paní M. vidáme samotnou ve městě (...) na poště, nakupuje (...). Sousedé v domě nám sdělili, že žadatelku vidají samotnou (...). Považují ji za samostatnou. (...) U kolegyně na ÚP, kde vyřizuje různé dávky, bylo ověřeno, že to zvládá i sama. Doprovází ji i sestra, ale ta čeká na chodbě, protože není potřeba, aby byla při jednání. (...) Nikdy jsme ji neviděli s touto (slepečkou – pozn. soudu) holí, ani zaměstnanci, kde vyřizuje. (...) Věci údajně vybírá sestra. Domníváme se, že si věci zvládne vybrat. (...) Jsme přesvědčeni, že jídlo připravuje žadatelka a jsme přesvědčeni, že i uvaří. I pro syna. (...) Jak uvedli sousedé, žadatelka chodí na úřad, vyřizovat v doprovodu sestry. Záměrně, ze zjištěných důvodů. Kolegyně na oddělení dávek hmotné nouze sdělila, že sestru vykáže z kanceláře, protože její přítomnost není nutná. (...) I když žadatelka uvedla, že úklid zajišťuje sestra p. I., že ji doprovází po nákupech apod., tak se domníváme, že to není pravda. Myslíme si, že běžný úklid zvládá. Vidáme ji ve městě (...). Vidíme, že se orientuje dobře, bez problémů, zaváhání, přechází silnici apod.*
11. Následně soud ve spise zjistil posudek lékaře OSSZ Karviná z 14. 11. 2018, který za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně označil těžkou zrakovou vadu se zrakovou ostrostí při použití korekce v pásmu těžké slabozrakosti pro pravé oko a v pásmu silné slabozrakosti pro levé oko. Na jeho základě pak Úřad práce ČR vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobkyni odejmut příspěvek na péči ode dne 1. 12. 2018.
12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ze kterého soud považuje za vhodné citovat doslovně následující pasáž: *„V průběhu šetření (dne 15. 10, 2018 – pozn. soudu) mi bylo paní J. sděleno, že si informace zjišťovala u mých sousedů a obyvatel našeho vchodu. (...) Na konci šetření (bez přítomnosti pečující osoby – pozn. soudu) jsem musela podepsat protokol, jehož obsah mi nebyl paní J. přečten ani vysvětlen.*
13. Pro potřeby odvolacího řízení vypracovala Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí bez přítomnosti žalobkyně nový posudek, ve kterém se v řádném složení usnesla na tom, že se u žalobkyně nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, kdy za nezvládnuté neuznaly ani osobní aktivity, které jako jedinou nezvládnutou potřebu ponechal lékař OSSZ. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o soc. službách“) platí, že *příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci, a to podle zjištěného stupně závislosti, jak tyto stupně vymezuje § 8 téhož zákona.*

16. Podle § 8 odst. 1 zákona o soc. službách se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, ve stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, ve stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
17. V § 9 odst. 1 téhož zákona je uveden výčet hodnocených základních životních potřeb: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.
18. V rozsudku ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Ads 80/2016-22, Nejvyšší správní soud shrnul judikaturu vztahující se k problematice posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči. Vyplyvá z něj mj., že pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných medicínských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V řízeních, v rámci nichž je rozhodováno o příspěvku na péči, se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek PK MPSV, a proto je na něho kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 Ads 57/2009-53).
19. Podle ustanovení § 25 odst. 1 zákona o soc. službách, „[k]rajská pobočka Úřadu práce provádí pro účely posuzování stupně závislosti podle odstavce 3 sociální šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. (...) Sociální šetření provádí sociální pracovník. O provedeném sociálním šetření vyhotovuje sociální pracovník písemný záznam, který na požádání předkládá posuzované osobě.“
20. Podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o soc. službách: „[p]ři posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.“ (podtržení provedl krajský soud).
21. Jakkoli stěžejním důkazem v řízení je lékařský posudek posudkové komise MPSV, při rozhodování se vychází ze všech podkladů podle § 25 odst. 3 zákona o soc. službách, též sociálního šetření. K náležitostem a kvalitě sociálního šetření se judikatura správních soudů vyjadřovala opakovaně. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 78 Ad 24/2015 – 33: „Vyhovění (jakož i nevyhovění – pozn. zdejšího soudu) tomuto návrhu (na přiznání příspěvku na péči – pozn. zdejšího soudu) musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.“ Obdobně např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014 – 25. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2017, č. j. 42 Ad 2/2017 – 30: „Dále žalobce zcela obecně namítal neobjektivnost sociálního šetření. O průběhu sociálního šetření byl vyhotoven záznam ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. Z tohoto záznamu vyplývá, že při sociálním šetření bylo komunikováno přímo se žalobcem za přítomnosti jeho syna I. H. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce při sociálním šetření byl řádně poučen o právech a povinnostech žadatele o příspěvek na péči. Záznam ze sociálního šetření obsahuje konstatování zjištěných skutečností bez subjektivních hodnotících prvků. Neobsahuje žádné vnitřní rozpory.“ Z uvedených judikátů se podává, že nepostradatelným předpokladem pro rozhodnutí o odejmutí příspěvku na péči žalobkyni musí být (mj.) objektivní sociální šetření (shodně také rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2016, č. j. 2 Ad 47/2015 – 58). Takovým je pak to, které je prosto subjektivních hodnotících prvků a neobsahuje žádné vnitřní rozpory.

22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 271/2018 – 34 za situace, kdy informace od jednoho zdroje posoudí orgán jako nedůvěryhodné a z toho důvodu je odmítne zohlednit: „měly být potřebné skutečnosti zjišťovány od jiné relevantní osoby. Jak vyplývá z protokolu o sociálním šetření, byl mu přítomen personál školy – zástupkyně ředitele, vychovatel, třídní učitelka. Od těchto osob však žádné informace požadovány nebyly. (...) V úvahu připadal např. výslech jiných osob, které dle jeho názoru jsou schopny o poměrech stěžovatele relevantně vypovědět (např. personál školy a internátu) nebo provedení osobního vyšetření stěžovatele.“ Z tohoto má zdejší soud za zřejmé, že zjišťování informací od třetích osob (v souzené věci např. od sousedů) je samo o sobě přípustné, ovšem podmínkou je předně to, že jde o osoby relevantní, které jsou schopny informaci poskytnout. Má-li být pak tento postup přezkoumatelný, musí být logicky osoba, od které byly informace takto získávány, dostatečně označena (zejm. jménem, bydlištěm, vztahem k posuzované osobě), aby bylo možno posoudit, zda splňuje uvedené požadavky a případně se zabývat její obecnou a specifickou věrohodností.
23. Obdobně se vyjádřil i Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 60 Ad 4/2016 – 28, když uvedl, že: „Záznam o provedeném sociálním šetření by tudíž měl spočívat především v popisu skutečností zjištěných metodou vlastního pozorování sociálního pracovníka, nikoli pouze metodou rozhovoru s posuzovanou osobou, (...) V posuzované věci krajský soud hodnotí záznam ze sociálního šetření ze dne 29. 6. 2015 jako nepřezkoumatelný, neboť z jeho obsahu nevyplývá, která z učiněných zjištění vyplynula z vlastního pozorování sociální pracovnice a která jsou toliko zachycením tvrzení žalobce či jeho matky, neboť zdroj toho kterého zjištění není v záznamu uveden. Některá nekonkrétní tvrzení, u nichž je z podstaty zřejmé, že nevzešla z osobního pozorování sociální pracovnice, přitom bylo možné vyjasnit doplňujícími otázkami, respektive jasnou formulací záznamu.“ Zdejší soud má za to, že text „Informací ze záznamu ze sociálního šetření“ trpí obdobnou vadou, jaká byla shledána v citovaném rozsudkem řešené věci. Nepodává se z něj totiž zdroj jednotlivých tvrzení. Příkladem není uvedeno, kdo vídá žalobkyni obstarávat své záležitosti, přecházet bez zaváhání přes přechod apod. Nadto nelze ani určit, které informace pochází z pozorování sociální pracovnice, a které jsou toliko její objektivně nepodloženou domněnkou (např. výše citované závěry: „Jsme přesvědčeni, že jídlo připravuje žadatelka a jsme přesvědčeni, že i uvaří. I pro syna. (...) I když žadatelka uvedla, že úklid zajišťuje sestra p. I., že ji doprovází po nákupech apod., tak se domníváme, že to není pravda.“). Pro tyto vady považuje zdejší soud informace ze záznamu ze sociálního šetření za nepřezkoumatelné.

24. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2016, č. j. 33 A 15/2015 – 88: „Co se týká závěrů sociálního šetření ze dne 7. 7. 2014, krajský soud považuje z hlediska důkazního tento podklad za velmi nekvalitní, tedy s velmi nízkou výpovědní hodnotou o míře závislosti žalobkyně na péči jiné osoby. (šlo o sociální šetření vycházející takřka výhradně z výpovědi třetí osoby – pozn. zdejšího soudu) Podle názoru krajského soudu bylo povinností prvostupňového orgánu, resp. v odvolacím řízení žalovaného vyžádat si nové sociální šetření, které by bylo provedeno důkladněji a zprostředkovalo by poznatky o tom, jak žalobkyně reálně zvládá praktický život v domácnosti.“ Za obdobně nekvalitní podklad považuje zdejší soud i sociální šetření provedené v nyní souzené věci, a to pro již výše rozebrané důvody. Citovaný judikát pak poskytuje náhled toho, jak mělo být dále postupováno, tedy, že mělo být provedeno nové sociální šetření. Obdobně např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2016, č. j. 2 Ad 47/2015 – 58 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2016, č. j. 41 A 128/2014 – 60. To ovšem v nyní souzené věci provedeno nebylo.
25. I kdyby bylo však sociální šetření prosto všech svrchu vypočtených vad, měla být žalobkyně osobně prohlédnuta Posudkovou komisí žalovaného, neboť namítala nesprávnost závěrů a postupu při sociálním šetření. Shodného názoru byl i Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém rozsudku ze dne 5. 9. 2016, č. j. 2 Ad 47/2015 – 58 „Krajský soud ve zrušujícím rozsudku především žalovanému vytknul, že nebylo nijak reagováno na to, že žalobkyně zpochybňovala výsledek sociálního šetření, a na požadavek žalobkyně, aby byla posouzena osobně posudkovou komisí MPSV při jejím jednání nebo v rámci její návštěvy v místě bydliště. Krajský soud zhodnotil, že na to již žalovaný v novém řízení reagoval a jednak nechal provést nové sociální šetření dne 5. 2. 2015 a jednak žalobkyně byla navštívena členy posudkové komise dne 10. 3. 2015.“ Osobní posouzení žalobkyně Posudkovou komisí žalovaného je v těchto případech ve shodě s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nezbytné. Jedině tak je totiž možné ověřit správnost zjištění v rámci sociálního šetření. Ačkoliv je pravda, co uvádí žalovaný ve svém vyjádření, tedy že: „[j]udikatura soudu dává doporučení, avšak zákon ani judikatura soudu posudkovým lékařům nepřikazuje, aby vlastní vyšetření posuzované osoby provedly“, žalovaný opomněl doplnit, že „přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011 – 44). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 – 37 bylo: „přípustné provést posudkové zasedání i bez přímé přítomnosti žalobce za podmínky, že vzniklý posudek vycházel ze zákonných podkladů ve smyslu ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (...) byl úplný, dostatečně přesvědčivý a nebyl vnitřně rozporný. Posudkové komise proto nemusela pochybit, pokud žalobce nebyl přítomen.“ V nyní souzené věci však požadavky ustanovení § 25 odst. 3 zákona o soc. službách nebyly splněny, neboť absentovalo řádně provedené sociální šetření. Výkladem *per argumentum a contrario* pak soud došel k závěru, že posudková komise pochybila, pokud za řečeného stavu věci nevyšetřila žalobkyni osobně.
26. Krajský soud uzavírá, že tím, že nebylo provedeno sociální šetření řádně, tedy zejména, že není seznatelné, z výpovědí kterých osob bylo čerpáno, které poznatky učinil sociální pracovník při sociálním šetření svým pozorováním a které učinila jiná osoba, došlo k pochybení tak závažnému, že není možné uzavřít, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Nado, posudek posudkové komise trpí vadou, neboť posudkové komise nevyšetřila

žalobkyni osobně, ač pro tento postup byly splněny předpoklady. Pokud na základě takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný rozhodoval, zatížil své rozhodnutí vadou podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) spočívající v tom, že vzal za základ svého rozhodnutí skutkový stav, který vyžaduje zásadní doplnění. Pro tuto vadu soud bez jednání zruší rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. Podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. *[zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Soud tak tedy ve shodě s těmito ustanovením výrokem I učinil.*

27. Nad rámec výše uvedeného má soud za nutné poznamenat, že z listin obsažených ve spise, jak jsou tyto vypočteny výše, se podává, že sociální šetření proběhlo zároveň s kontrolou využívání příspěvku na péči (mezi 14:30 a 15:30 dne 15. 10. 2018), na základě které bylo teprve zahájeno správní řízení a bylo při něm pracováno s informacemi zjištěnými ještě dříve a od blíže nespecifikovaných osob. Provedla ho úřednice, jejíž určení oprávněnou úřední osobou k onomu dni není založeno ve spise. Ačkoli žalobkyně dle toho času platného správního rozhodnutí nadaného presumpcí správnosti potřebovala pomoc fyzické osoby při komunikaci, tato nebyla sociálnímu řízení přítomna. Soudu neušlo ani, že se žalobkyně podepsala pod to, že: „*lže; podvádí*“ což dle názoru soudu poukazuje na její neschopnost přečíst obsah podepisovaného textu (citovaná slova jsou na signovaném listu – pozn. soudu). Ve světle této skutečnosti se pak soudu za nepravděpodobnou jeví informace o údajném opravování úředních osob žalobkyní stran pravopisu příjmení. Ještě méně uvěřitelnou se jeví informace o vykázaní osoby zajišťující pro žalobkyni potřebu komunikace úřednicí ÚP ČR z kanceláře během jednání na základě jejího uvážení o zbytnosti přítomnosti této osoby.
28. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch a podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží takovému účastníku právo náhrady důvodně vynaložených nákladů proti tomu účastníkovi, který úspěch neměl. Jelikož však dle obsahu spisu žalobkyni žádné náklady nevznikly (ve věci nebylo jednáno a podání vůči soudu činila žalobkyně osobně) a žalobkyně nebyla zastoupena právním zástupcem, není náhradu čeho jí přiznat, a soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 18. prosince 2019

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje